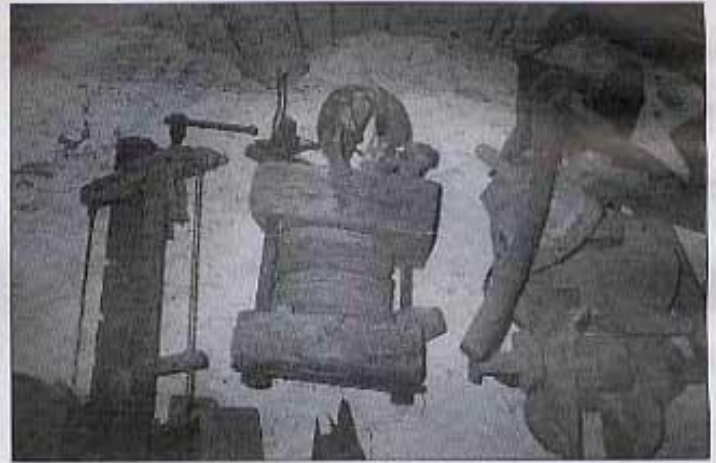

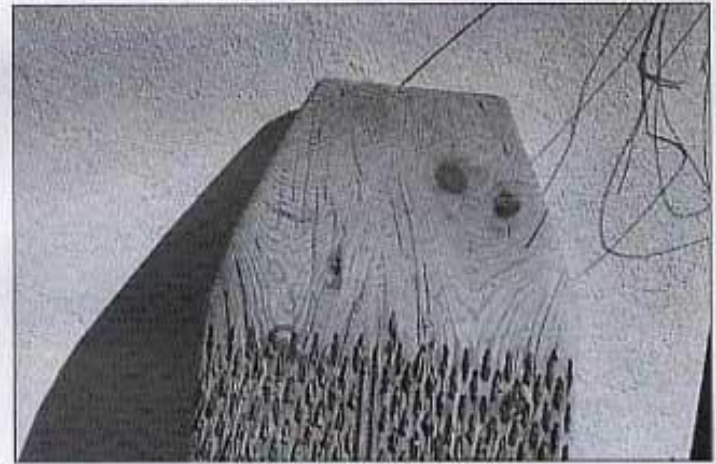
Canyissos per secar olives.

Curiosa premsa d'oli amb cofinets

El motle per a fer guitarres.

El trill, en bones condicions.

Estris de fuster.

quina regla de tres. No puc assegurar si esta història és verídica o no, però també he sentit dir que, encara més antigament, este Mas s'anomenava de les Saleretes*.

- Com valora els serveis que té el Mas?

"La veritat és que ara ací no ens falta de res. Tenim l'aigua corrent que ve del poble, cosa que abans ens calia anar per aigua i rentar la roba a la font de la Venta la Figuera. De llum fa ja vint-i-quatre anys que en tenim, de telè-

fon farà ara dos anys i pel que fa a les comunicacions, com que estem a la vora del camí que va de la Venta cap al Mas d'En Rieres (quitranat), no tenim cap queixa. Per altra banda vull dir que dia per altre passa el panader de la Salzadella, el carnisser de Tírig tots els dissabtes i també passa el peixero de Peníscola i el taronger de Vila-real o d'Almassora*.

Quines són les seues principals activitats econòmiques?

* Ara mateix vivim principal-

ment de la terra (ametles i olives) i de les tres granges de bacons que tenim ahí baix cap a la Venta*.

Rosa, la seua dona, afegeix: "jo m'encarrego de 25 cabres, el xoto i dues cabrides, 28 en total, que donen prou faena".

- Vicent, quines faenes tradicionals han anat perdent-se ací al Mas?

"Pos moltíssimes. Mira, jo feia cabassos, sàries, cordell, llata, canyissos, etc. D'estos últims encara en faig per a secar les olives, que no es calenten dins dels saes i es facen malbé. Abans els feia per secar figues ja que teníem moltes figueres plantades. Ara ja només hi han cinc prop de casa, una napolitana, una altra de cuello de dama negra, eixa d'ull de perdiu, eixa altra de Sant Joan i aquella de pardeta. Però si vols vore coses antigues ara et mostraré el "museu" que tinc. Resulta que el meu agüelo era fuster i encara guardo moltes de les seues ferramentes i d'altres objectes i estris curiosos que he anat recollint per ahí. M'agrada guardar

este tipus de coses, sé que no n'he de fer res amb elles, però tenen importància per a mi: algunes pel valor sentimental i d'altres perquè d'elles ja no se'n troben a cap lloc*.

Efectivament. Vam anar a la casa més antiga del Mas i allí, en obrir la porta vaig quedar-me bocabadat: realment era un museu. Peces de fusteria que no puc esmentar-les, perquè desconec el seu nom, tot entremesclat amb una xicoteta premsa d'oli (...de la qual cada premsada n'eixia un litre), un motle per a fer guitarres, un trill en molt bones condicions, una esteva, una tafarra, un revòlver, etc, etc.

Mentre parlàvem el senyor Vicent i jo, la dona, després d'una afanyosa recerca, ja havia trobat les fotos antigues de què em parlava...

Vicent, com vas conèixer a la teua dona?

"...La meua dona vivia al Mas de Nàsio (terme de la Salzadella)